

Това тежко и мрачно съдържание е намѣрило адекватния си изразъ въ мудното темпо, въ провлачния но енергиченъ ритъмъ, въ подбора на многосрични думи (процесията, мълчанието, безмълвието и пр.) и честата твърда и мжчна фонетика: А менготепа, парчета плътъ и кървави петна, изпотрошени, жертвени съсжди и пр.

Четейки „Химни за смъртта на свърхчовѣка“ си спомняме за хора на арангелитѣ въ прелюдията на „Фаустъ“ — почти сжщия тържественъ тонъ и славословие на божествената хармония. Но може би най-хубавото въ тѣхъ е удивителната вещина, съ която сж конкретизирани, овеществени и най-отвлѣченитѣ мисли и понятия. Сжщинска образна поетична философия, каквато прѣвъ създаде у насъ ученикътъ на Гете и Нитче. Вѣчността напр. добива едва ли не видими очертания: безбрѣженъ океанъ съ вѣчно пѣнещи се вълни, които се стремятъ къмъ свѣтлия брѣгъ, на който седи Всевишниятъ въ чертозитѣ на истината. Той — свърхчовѣкътъ — ще мине презъ тѣхнитѣ бисерни двери, за да дойде до него. . . . Едно стройно свѣтосхващане, което придава високъ смисълъ на сжществуването. Тукъ виждаме философията на Нитче, преломена презъ призмата на Славейковия духъ и сжществено промѣнена: Нитче напр. възвестява смъртта на Бога, а у Славейкова мисията на свърхчовѣка е да дотвори неговото дѣло:

Че Богъ стои на всѣкой пжтъ,
че той е край на всѣки край. . .

Особена свежестъ и националенъ колоритъ придаватъ оригиналнитѣ метафорични изрази, заети отъ живота на земедѣлца: „На времето